ΕΤΟΣ Δ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗι 10 ΜΑΙΟΥ 1893 ΑΡΙΘ. 4

Η ΦΥΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΗ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ.

Συνεργάται εἰσὶ δεκτοὶ πάντες. Δημοσιεύονται τὰ ἐγκρινόμενα ἔργα, καὶ αἱ εἰκόνες συνεργατῶν καὶ καλλιτεχνημάτων. Ἀγγελίαι μετ' εἰκόνων. Συνδρομαὶ δεκταὶ εἰς χαρτονόμισμα παντὸς ἔθνους.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ—ΕΠΙΣΤΗΜΗ—ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἕκαστον φύλλον λεπτὰ 15. Πώλησις εἰς τὰ κιόσκια καὶ πρακτορεῖα. Τόμοι ἁπλ. δρ. 8, χρυσόδ. 10. Ἐξωτ. φρ. 14. Οἱ συνδρομηταὶ λαμβάνουσι μέρος δωρεὰν εἰς τὰ λαχεῖα καὶ καλλιτεχνικὰ ἔργα τῆς «Φύσεως».

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2.— ΣΥΝΔΡΟΜΗ Ἐν ΕΛΛΑΔΙ ἐτησία Δρ. 8.— ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ἐτησία Φρ. 12.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — **Νὺξ ἔαρος** μετ' εἰκόνος (ποίημα εἰς πεζὸν) ὑπὸ Δίκ. — **Ἡ αὐτοπάρνησις** ὑπὸ Γ. Α. Πολίτου.— **Ἐνθυμοῦ** ὑπὸ Δ. Ἀναστασοπούλου.—**Λύσις κοινωνικοῦ ζητήματος** ὑπὸ Γ. Σιδεροπούλου.—**Διπλοῦν δράμα.** Σύγχρονον ἱστορικὸν διήγημα, μετ' εἰκόνων (συνέχεια) ὑπὸ Ροῦ.—**Σκόρπια Φύλλα** Α. Ν. Κοκκώνη.—**Ἐκείνη** (ποίημα) ὑπὸ Χρ. Συμβουλίδου. — **Ἑσπερὶς Μάρκου Σιγάλα.**— **Οἱ Δημοσιογράφοι ἐν τῷ θηριοτροφείῳ** ὑπὸ Φ. Π. — **Αἰνίγματα.**—**Ἀλληλογραφία τῆς Φύσεως.**—**Ἀγγελίαι.**

ΝΥΞ ΕΑΡΟΣ

ΠΟΙΗΜΑ ΕΙΣ ΠΕΖΟΝ

Καὶ δειλῶς τῇ ἔλεγον: «Ἐλθέ φίλη τῶν ὀνείρων, ἐλθὲ μετ' ἐμοῦ· ἡ γαλανή μᾶς ἀναμένει θάλασσα. Ἐν τῇ ἠρεμίᾳ τῆς νυκτὸς καὶ ὑπὸ τὸν φωσφορισμὸν τῶν ἀστέρων ἀποβαίνει ἀσυγκρίτως ἡδυτέρα ἡ τῶν ὡρῶν ροή. Ἐλθὲ, γλαυκῶπις φίλη, εἰς τὴν ἀντίζηλον νὰ κατοπτρισθῶμεν τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὰ μαρμαίροντα αὐτῆς νῶτα τὸ βλέμμα ν' ἀναπαύσωμεν.» Καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰκονίζετο τῆς περιπαθείας ἡ ἱλαρὰ ἀνταύγεια, κ' ἐκείνη «Θὰ ἔλθω» μοὶ ἔλεγε —καὶ ἐκ τῶν στήθων της τῶν παρθενικῶν τὸ ἡδὺ ἔπος ἀφιπτάμενον ἐλάμβανε τὴν ἀπόχρωσιν κυανοῦ ὀνείρου, λευκῆς νεφέλης. Καὶ ἦλθε μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν παραλίαν καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου ἐπέβη τοῦ ἀκατίου, φορέως τῆς ἀγάπης μας, ἡ φίλη τῶν ὀνείρων, τῆς καρδίας μου ἡ γλαυκῶπις φίλη . . .

* *

Ἡ αὔρα τὸ ἀναπεπταμένον ἱστίον ἐφίλει· ἡ θάλασσα, ἡ ἀντικατοπτριζομένη εἰς τῆς συνοδοῦ μου τοὺς ὀφθαλμούς, ἔλειχε μετὰ μητρικῆς στοργῆς τὰς λευκὰς παρειὰς τῆς φευγούσης λέμβου, τέκνου της πεφιλημένου· ἑκάστη ρυτίδωσις καὶ εἷς ἀσπασμός. Ἡ σελήνη, ἡ βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ, ἡ αἰωνίως διεξευγμένη ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ἡλίου, μὲ τὰς πολυπληθεῖς θεραπαινίδας της—τὰ ἄστρα—καὶ τοὺς δορυφόρους σωματοφύλακάς της, ἐπεδείκνυε τὸ ὠχρὸν ἐκ τῆς ἀγρυπνίας πρόσωπόν της. Καὶ ὡς κάτοπτρον ἐκλαμβάνουσα τὴν θάλασσαν βλέπει αὐτὴν καὶ ἱλαροῦ τὴν πληροῖ φωτός, ἐνῷ ἀπὸ τῶν πυκνῶς ὑψουμένων δένδρων τῆς παραλίας, ἣν ἐγκατελείψαμεν, ἀντηχεῖ ἔτι ὁ τριγμὸς τῶν φύλλων καὶ τῆς γλαυκὸς ἡ θρηνώδης οἰμωγή. Καὶ ἡ φίλη τῶν ὀνείρων, ἡ γλαυκῶπις τῆς καρδίας φίλη, ἐγγύς μου καθημένη, μοὶ δεικνύει διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν μαγείαν τῆς φύσεως καὶ κλίνων ἐγὼ πρὸ τῆς μαγείας τῶν βλεμμάτων της, τῶν αἰσθημάτων Εἴλως ἀνίσχυρος, ἀναζητῶ τὴν ἁπαλὴν χεῖρα της ἵνα δι' ἀσπασμῶν τὴν κατακαλύψω. Ἀλλ' ἐκείνη ἐξακολουθεῖ νὰ μοὶ δεικνύει τὴν μαγείαν τῆς φύσεως . . .

ΝΥΞ ΕΑΡΟΣ

* *

Τὸ στερέωμα μοὶ φαίνεται ἐγγύς, ἁπτόν, ἐφ' ὅσον αἰσθάνομαι πλησίον μου τὸν ἄγγελον τῆς νυκτερινῆς παραπλανήσεως. Ἡ θάλασσα νομίζω, ὅτι ὑπεγείρει ἐλαφρότερον καὶ ἀνυψοῖ τὸ ἀκάτιον, φρίσσουσα ὑπὸ τὴν μεθυστικὴν ἀπήχησιν τῶν ὅρκων τοῦ ἀγνοῦ ἔρωτός μας. Οἱ ἀστέρες, ἀτενίζοντες ἡμᾶς, ἐκ φθόνου ἐπὶ μᾶλλον ὠχριῶσιν. Ἡ αὔρα ἐκπνέει, τὴν πνοὴν ἐκείνης διάθερμον, ἀρωματώδη αἰσθανομένη καὶ μόνος ἐγώ, μόνος ἀμέριμνος, ἐκείνην ἀντικρύζων, ἀνάσσω τοῦ περὶ ἐμὲ ἐξελισσομένου μεγαλείου τῆς φύσεως . . . . . Κλείω τὰ βλέφαρα λικνιζόμενος, καὶ πλάττει ἀκόμη ἡ φαντασία μου, ὑπὸ τῆς σφυζούσης καρδίας παραφερομένη, ὑπόδουλον τὴν φύσιν, ὅτε αἴφνης λευκὴ ὀπτασία διαγράφεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Τῆς αὔρας ὁ ψίθυρος πλήττει τότε τὴν ἀκοήν μου: «Δὲν σκέπτεσαι λοιπόν, θνητέ, θνητέ, — ἐπαναλαμβάνει καὶ ἡ ἀπήχησις βαθύτερον τὸ κενὸν δονεῖ—πόσα χείλη δροσόεντα, ἀνθηραὶ τοῦ ἔρωτος πύλαι, ἰλὺς ἀπόζουσα ἐγένοντο, πόσα στήθη ἀφρόεντα—ἰμέρων εὐανθεῖς φωλεαί—σκωλήκων ἑρπόντων ἄφθονος παρετέθη πανδαι-

σία, πόσοι ὀφθαλμοὶ ἀστραπηβόλοι—ἐρωτικῆς πυρᾶς φλόγες—τὴν νύκτα τῶν αἰώνων μοιραῖον ἔσχον τέρμα; Ἐσκέφθης πόσα σώματα σθένος ἐνέχοντα καὶ ροδινοῦ κάλλους εὐγραμμίαν, τὴν νευρικὴν διέγερσιν σκορπίζοντα, τὴν σφριγηλὴν ἀπόλαυσιν, ἀτέρμονα μέχρις ἐξαντλήσεως ἐγκλείοντα, δὲν τὰ περιέβαλλε πλέον τῆς ἡμέρας τὸ φῶς, οὐδ' οἱ θνητοὶ τὴν μνήμην αὐτῶν διέσωσαν; . .» Καὶ ἀφυπνίσθην αἴφνης ὑπὸ τὴν ἐλαφρὰν ἀναφώνησιν θαυμασμοῦ τῆς ἐγγύς μου παρθένου, τῆς γλαυκῶπιδος τῶν ὀνείρων φίλης, καὶ τὸ ἰστίον—ἡ ὀπτασία ἴσως—ἐνεπνέετο ζωηροτερον ὑπὸ τῆς αὔρας ἐνῷ ἐγώ, μόνος ἐγώ, ἐντρυφῶν εἰς τὸ ἠδὺ ἐκείνης βλέμμα ἀμέριμνος ἀνάσσω τοῦ περὶ ἐμὲ ἐξελισσομένου μεγαλείου τῆς φύσεως!

* *

—«Ἐγγύτερον ἐλθὲ, ἐγγύτερον ἀκόμη τῆς ψυχῆς μου ἴνδαλμα παλλόμενον. Ἡ ἀγκάλη μου—κάμινος λατρείας—φοβεῖσαι ἴσως μὴ τῶν παρειῶν σου τὴν ἀνθηρότητα μαράνῃ ἡ μὴ τῆς πνοῆς μου ἡ ἀσβεστος θερμότης τοῦ χείλους σου τὸ ροδόχρουν ὠχράνῃ κάλλος; Ἄτρομος ἐλθὲ φίλη τῶν ὀνείρων, τῆς καρδίας φίλη ἐλθὲ γλαυκῶπις!» Καὶ φέρει, φέρει πλησιέστερον τὴν ὡραίαν κεφαλήν της καὶ αἰσθάνομαι ἐλαφρῶς περιβάλλουσάν με τὴν μεθυστικὴν ἀπόπνοιαν τοῦ στήθους της καὶ ριγῶ, ριγῶ ἀκόμη ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι θὰ ἤγγιζον τὸν ἀναπνέοντα ἐκεῖνον ἀφρόν, ὅτι θὰ ἔκλινον τὰ χείλη μου παράπλευρα τοῦ μετώπου τῆς ἰοστέπτου κόρης, ἐνῷ μελάγχολος σελαγίζουσα ἡ σελήνη ἐφώτιζε τὸ ἡδέως φλοισβίζον ὀλίσθημα τοῦ ἀκατίου καὶ τὸ πάλλευκον ἱστίον ἐνισχύετο ὑπὸ τῆς αὔρας, τῆς οἰονεὶ ἄσμα τονθορυζούσης, καὶ ἡ εὐτυχία ἡπλου τὰς πτέρυγας της ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν καὶ τὰς καρδίας, αἵτινες εἶχον ἤδη στερρῶς ἑνωθῇ. Καὶ φέρει πλησιέστερον τὴν χαριτωμένην κεφαλήν της καὶ ριγῶ καὶ μὲ μεθύει, καὶ μὲ καθιστᾷ ἔξαλλον καὶ μὲ ἐκνευρίζει τέλεον ἡ μεθυστικὴ ἀπόπνοια τῆς φίλης τῶν ὀνείρων, τῆς γλαυκῶπιδος τῆς καρδίας μου φίλης!...

(Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς).

Δέκ.

Η ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΣ

Καστανομάτα στρογγυλή, γλυκειά, μελαχρινοῦλα
Μοῦ εἶπε· φεύγω, ἔρχεσαι; κ' ἐμπῆκε 'ς τὴ βαρκοῦλα.
Κ' ἐγὼ τὴν ἠκολούθησο· ταξείδευα μαζύ της,
Κ' εἰς τὸ καράβι 'μπήκαμε νὰ πᾶμε 'ς τὸ νησί της.
Γαλήν' ἦτον 'ς τὴ θάλασσα κι' ὁ οὐρανὸς γελοῦσε,
Κι' ὁ Φοῖβος ταῖς ἀκτίνες του μὲ χάριν ἐπετοῦσε.

—

Ἐσήκωσε τὴν ἄγκυρα τὸ πλοῖο μας καὶ κινάει
Κι' ἀμέριμνο περιπατεῖ, περήφανο περνάει.
Ἀλλ' ὅμως σὰν τὸν ἄνθρωπο π' ἐνῷ καλὰ βαδίζει,
Σ' τὴ στράτα κάτι ἀνέλπιστο τὸ δρόμο του ἐμποδίζει.
Τὸ ἴδιο καὶ 'ς τὸ πλοῖο μας συμβαίνει.... σταματάει.
Κ' ἡ κόρη ποῦ συνώδευα μὲ ζάλη μὲ κυττάει!

—

Φοβήθηκε! τὴν κύτταξα πῶς ἦτον ζαλισμένη,
Σιγά, σιγὰ μ' ἐρώτησε νὰ μάθῃ τί συμβαίνει.
Κι' ἐγὼ 'σὰν τῆς ἐξήγησα τῆς εἶπα μ' ὕφος νέο
'Σὰν σοβαρό: Γιὰ νὰ πνιγῶ κόρη μου τί σοῦ πταίω;
Κ' ἐκείνη μ' αὐταπάρνησι μοῦ λέγει: μὲς σ' τὴ νειότη
Καὶ τὴ δροσιὰ τοῦ κάλλους μου βυθίζομ' ἐγὼ πρώτη!

—

Τὸ πλοῖο τότ' ἐκίνησε καὶ λέγω: θὰ σωθοῦμε.
Καὶ τὴ γλυκειὰ πατρίδα σου καὶ τὴ Μαμᾶ θὰ ἰδοῦμε!
Ἂν ὅμως μᾶς ἐπέπρωτο 'ς τὰ βάθη τῆς ἀβύσσου
Νὰ πᾶμε, θὰ μᾶς ἔσωζε ἡ αὐταπάρνησίς σου.
Ὁ Ποσειδῶν θενά 'στελλε 'ς ἐμᾶς μιὰ προστασία,
Κι' αὐτή σου ἡ αὐταπάρνησις θᾶταν γι' αὐτὸν θυσία

Σῦρος, Δεκέμβριος 1892

Γ. Α. Πολέτης.

ΕΝΘΥΜΟΥ

Τῇ ἀμνημονούσῃ.

Μόνος εἶμαι καὶ περὶ ἐμὲ τὸ δάσος, θροοῦν πενθίμως, μόνον αὐτὸ ἀντιλαλεῖ ἄχρι τῶν ἀπωτάτων αὐτοῦ ἐσχατιῶν τῆς στενούσης καρδίας μου τὸ ἄλγος τὸ δυσφόρητον. Σκληρὰ κόρη!... Πόσον ἡ ἀνάμνησις σου πληροῖ με μελαγχολίας βαρείας καὶ ἀδιασείστου! Πόσον εἰσέτι τοῦ ἀπίστου βλέμματός σου ἡ ἀνὰ τὸ κενὸν ἀείποτε περιϊπταμένη ἀκτὶς μὲ φοβίζει!

* *

Πρὶν ἢ ἔτι τῆς Ἠοῦς τὰ μαγικὰ ἀνάκτορα τὰς χρυσοτεύκτους αὐτῶν πύλας εἰς τὸν Φοῖβον ἀνοίξωσι, πρὶν ἢ ἡ τελευταία τοῦ βύκ οἰμωγὴ δειλῶς σβεσθῇ ἀνὰ τὸ ἄπειρον, πρὶν ἢ τὸ Πᾶν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς αὔριον ἀσμένως τέλεον παραδοθῇ, *ἐνθυμοῦ τῶν εὐγλώττων σου ὅρκων τὴν ταχύστροφον δίνην καὶ τὸ σθένος ἐνθυμοῦ.*

Ὅταν ἡ Νὺξ σιωπηλὴ ἀνὰ τὸ ἀχανὲς κυλᾷ τὸ μελανόπτερον αὐτῆς ἅρμα, ἡ δὲ λυχνία τοῦ στερεώματος ἡ μυριόφωτος ἄρχηται κατὰ μικρὸν ὑπὸ τῆς ἀοράτου τοῦ Παντεπόπτου χειρὸς ἀναπτομένη, ὅταν ἐν ὄνειρον θυμῆρες ἅμα καὶ μελαγχολικὸν, ἀδέσποτον πλαναται ἀνὰ τοῦ Κόσμου τὴν ἀτέρμον' ἄβυσσον, *ἐνθυμοῦ τοῦ γλυκυθύμου ἀσπασμοῦ σου τὸν ἡδύηχον κρότον καὶ τὸ ῥῖγος, ἐνθυμοῦ.*

Ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ ἐρημητηρίου μου ἀκούω φρίσσων τοῦ παλλεύκου στήθους σου τοὺς κτύπους· οἴμοι!... ἡ χαρὰ τὰ κοῖλά του ἐπλήρωσε καὶ ἡ γαλήνη, ἐνῷ εἰς πέλαγος ὀδύνης καὶ πικρίας ὀσημέραι πνίγεται ἡ ψυχή μου ἡ βαρύστονος... Ἀνάλγητος!.. Εἰς φαεινῶν ὠκεανὸν ὀνείρων πλέει ἡ φαντασία σου ἡ γόνιμος, ἐνῷ εἰς στόνον ἄπαυστον ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, στόνον διάτονον, ἰκχέεται, ἐξαντλεῖται ἡ δύστηνος καρδία μου: *ἐνθυμοῦ τὸν ἔρωτά μου, τῆς λατρείας μου τὴν θέρμην καὶ τὸ μένος ἐνθυμοῦ.*

Ἐκ τῶν βασάνων ἀπειρηκὼς καὶ τῆς καταδρομῆς, ἣν ἡ ὀλέτειρα τοῦ Πεπρωμένου μου πνοὴ ἐξήμεσ' ἐναντίον μου, ἀνυπομόνως ἀναμένω τοῦ μνήματος τὴν ἠρεμίαν καὶ τὴν σιωπήν· φεῦ!... τί πρὸς σὲ τοῦτο; . . Μεστὴ χαρᾶς καὶ διαχύσεων, ὡς χρυσαλλὶς, θέλεις σκιρτᾷ ἀπὸ τοπίου εἰς τοπίον, ἀπὸ καρδίας εἰς καρδίαν, τὴν λήθην πανταχόθεν συναποκομίζουσα.... Μακράν, μωρὰ, τοῦ ἀνθυλλίου μου ἐκείνου· εἶν' ἡ καρδία μου ἐκεῖ, μακρὰν!... εἶν' ἡ καρδία μου ἡ δηλητηριασθεῖσα ὑπὸ σοῦ καὶ νῦν βοῶσα ἐν ἀλλοφροσύνῃ: *ἐνθυμοῦ τὰ ἄσματά μου, τῆς ψυχῆς μου τὰς ἐξάρσεις καὶ τὸ σφρῖγος ἐνθυμοῦ.*

Ποία ζωὴ ἀβίωτος!... ζωὴ κλαυμάτων καὶ δακρύων ἐμπλεως.... Διηνεκῶς νομίζω ὅτι ἀκούω περὶ ἐμὲ βομβοῦντα γόον, ἐνῷ διηνεκῶς ἐκ θεμελίων αἰσθάνομαι συσσειομένην τὴν ψυχήν μου.... Τὸν καταπέλτην τῆς ἀποστροφῆς ὤ! ἐδεξάμην πρὸ πολλοῦ, τοῦ θανάτου μου τὴν ἠχήεσσαν, ἤδη, σμαραγὴν ἀπὸ στιγμῆς ἀναμένων εἰς στιγμὴν.... Ποία χαρά! Τῆς ἀθανάτου καὶ ἐμπίστου μου ψυχῆς θέλεις ἀκούῃ τότε ἐς ἀεὶ τὸν ψίθυρον πλησίον σου... Ἀκούεις; εἶν' ἡ φωνὴ τοῦ Σκότους ἡ ἀμέριμνος τοῦ ὕπνου σου τὴν ζοφερὰν σιγὴν ταράττουσα καὶ τὴν γαλήνην: *ἐνθυμοῦ τὸν ἔρασθέν σου. αἰωνίως, αἰωνίως, αἰωνίως, ἐνθυμοῦ.*

Δ. Ἀναστασόπουλος.

ΛΥΣΙΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

Ἦτο θελκτικὴ ἑσπέρα ἐαρινῆς ἡμέρας. Μακρὰν τοῦ συνήθους θορύβου τῆς πόλεως, ἀπομεμακρυσμένος ἔνθα ἤλπιζον νὰ κορέσω ἀλλόκοτόν τινα ἐπιθυμίαν μονώσεως καὶ ρέμβης, περιεπάτουν μόνος. Σιγηλὰ τῆς φιλόφρονος Φύσεως τὰ θέλγητρα ἠρέμα ἐπιδεικνυόμενα ἐξελίσσοντο πρὸ τῶν κατεγοητευμένων ρεμβωδῶν βλεμμάτων μου, χαριέντως ἀμιλλώμενα νὰ μοὶ ἐπιζητήσωσι τὸν ἔπαινον. Τὸ πᾶν ἐν ἀνθήσει χαροποιᾷ. Ὁ παρ' ἐμοὶ τρέχων ῥύαξ ἀνασκιρτῶν ὀργίλως ἀνὰ τοὺς ὑπ' αὐτὸν χάλικας ἐπεδίωκε καὶ οὗτος ἄμιλλαν διὰ τοῦ μονοτόνου κελαρύσματός του πρὸς τὰ ἠχήεντα καὶ ἀθῶα ἄσματα τῶν ἄνω τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν ὑψηλῶν γειτονικῶν δένδρων πτηνῶν, τοῦ μεγαλείου τῆς φύσεως διατόρων κηρύκων. Ἠπόρησα πρὸς στιγμὴν διὰ τὸ θράσος του, πλὴν τάχιστα ἐνόησα τὴν ἀπάτην του· τὰ καλλικέλαδα πτηνὰ δὲν εἶχον βεβαίως τὴν μάταιον ταπεινοφροσύνην νὰ συνερίζωνται τὴν μονότονον παιδιάν του, ἀλλ' ἠγωνίζοντο παντὶ σθένει νὰ μὲ πείσωσιν ὅτι ἐδῶ εἰσι πρεωρισμένα νὰ ψάλλωσι μάγως τὰς καλλονὰς τῆς Φύσεως καὶ οὐχὶ εἰς ὑπέργειόν τινα ἀφθόνων καὶ ἀφαντάστων ἡδονῶν κῆπον. ὃν καθεύδουσα τῶν σοφιστῶν ἡ μακάριος φιλοσοφία ὠνειρεύθη καὶ ἀφυπνισθεῖσα ἀπεκύησεν, ἀποκαλέσασα Παράδεισον!

Περιπατῶν μόνος παρὰ τὸν ῥύακα, τῆς τόσης γοητείας τῆς χαριέσσης Φύσεως μόνος θαυμαστής, δυσκόλως κατώρθουν νὰ συγκρατῶ ἐν νῷ τὸν προορισμὸν τοῦ περιπάτου μου. Πολλάκις εἶχον ἔλθῃ, πολλάκις ἐξεθαύμασα καὶ ἐξεθείασα ἐν ἐμαυτῷ τὰς παροχάς της. Ἤδη ἠρχόμην νὰ ζητήσω ἐν τῇ μονώσει τὴν λύσιν ἑνὸς ζητήματος ἀκριβῶς κοινωνικοῦ χαρακτῆρος—ἰδιοτροπία προφανῆς τοῦ χαρακτῆρός μου.—Προχωρήσας ἐπὶ μακρὸν ἔφθασα ἐπὶ μικρᾶς λιθίνης γεφύρας ἐφ' ἧς καὶ ἐκάθησα προσηλώσας ἀορίστως τὸ βλέμμα πρὸς τὴν ἔναντι ἀτέρμονα ἔκτασιν τῆς θαλάσσης, εἰς ἣν ἡτοιμάζετο ἡ Σελήνη νὰ βυθισθῇ μὴ προβάλλουσα ἀπὸ τοῦ πέπλου της ἢ κατ' ἐλάχιστον, δίκην δρεπάνου λάμποντος.

Κατέστρωσα τὴν ὑπόθεσιν τοῦ προβλήματός μου, ἀποφασισμένος νὰ μὴ φύγω πρὶν ἢ τὸ λύσω ὀρθῶς.

Ἐσκεπτόμην:

Ποῖον ἄρά γε ἐκ τῶν ἐπαγγελμάτων εἶνε τὸ διαλάμπον ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ κεκτημένον τὸ προνομιον τοῦ ἐπισύρειν τὸν θαυμασμὸν τῶν ἄλλων, τὰς φιλοφρονήσεις, τὸν σεβασμόν, τὴν ὑπόληψιν; Πρὸς ποῖον ἐξ αὐτῶν ριπτόμενός τιν θέλει ἐλπίσει μᾶλλον τὴν ἀνύψωσίν του, τὴν ἀνάδειξίν του; Τί θέλει πάσχει ἄρά γε μία κοινωνία στερουμένη ἐμπόρων ἢ ἰατρῶν ἢ δικηγόρων ἢ δικοκριτῶν ἢ βιεμηχάνων;

Ἐξήταζον τὸ παράγωγον τοῦ μέν, κατεστρώννυν τ' ἀγαθὰ τοῦ δέ, ἐξήταζον τὸν σκοπὸν καὶ τὸ ἀνέφικτον τοῦ ἄλλου, ἐξιχνίαζον τὸ κενόν, ὅπερ θὰ παρῆγε ἡ ἔλλειψις τοῦ ἑτέρου. Δυστυχῶς διὰ τὴν λύσιν ἤμην πάντοτε ἐπιεικής· συνηγοροῦν τι ὑπὲρ τοῦ ἑνός, τὸ ἄλλο μοὶ κατεμήνυε τὸ αὐθαίρετον καὶ ἐπισφαλὲς τῆς σκέψεώς μου. Διηπόρουν καὶ ἐπέμενον πεισμόνως, ὅτε ἀποτόμως τὴν τόσην σιγὴν καὶ ἠρεμίαν τῆς ἑσπέρας διαρρηγνῦσιν ἀποτόμως φωναὶ γυναικῶν ὀξύτατα προσφερόμεναι ἀορίστως ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ. «Τίνες ἦσαν;» Δὲν εἶχον προφθάσει νὰ διερωτήσω ἐμαυτὸν καὶ ὠρθώθην ἐνῷ τὸ σῶμά μου διέτρεχε ῥῖγος, ὡς νὰ μ' ἔλουέ τις ἀπὸ κεφαλῆς διὰ παγεροῦ ὕδατος. Αἱ πρῴην σκέψεις μου ἐν ἀκαρεῖ διελύθησαν, ὡς ἀπότομος πνοὴ βορρᾶ διαλύει καπνόν, καὶ δὲν μοὶ ἔμενε ἢ ἡ σκέψις—ἐὰν ἦτο τοιαύτη—πόθεν νὰ φύγω.. Αἴφνης κατάφοβος προσβλέπω δεξιόθεν ἐρχομένας πέντε σκιάς, διαπληκτιζομένας, φωνασκούσας, αἵτινες ἂν μὴ ἦσαν φάσματα νυκτερινά, ἦσαν ὅμως γυναῖκες λευχείμονες..

Ἔντρομος ἐτράπην εἰς ἐπισφαλῆ φυγὴν σταυροκοπούμενος, προσπαθῶν νὰ πείσω ἐμαυτόν, ὅτι αἱ προλήψεις, ἃς πάντοτε ἀηδέστατα ἀπεχθάνομαι, εἶνε ἐνίοτε βάσιμοι, ὁρκιζόμενος ὅτι οὐδέποτε εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ἐζήτουν ἐξοχικὸν ἑσπερινὸν περίπατον μόνος! Τρέχων ἤκουον ὄπισθέν μου φοβερὸν θροῦν κυματιζουσῶν πτυχῶν ἐσθῆτων ὡς ἱστία πλοίου ὄντων εἰς διάθεσιν τῆς πάλης ἀνέμων ἀγρίων. Αἴφνης αἰσθάνομαι ἀπαλὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου μου καὶ ἔστην ἀκαριαίως, παραδιάσαντος οὕτω τοῦ φόβου τοὺς φυσικοὺς τῆς ἀδρανείας νόμους. Μία ἐκείνων μὲ εἶχε καταφθάσει· αἱ λοιπαὶ εἵποντο τρέχουσαι. Ἔντρομος ἐστράφην ἀνατιναχθεὶς καὶ φρίττων. Μοὶ ἐφάνη γραῦς ὡς ἐκ τοῦ παλλεύκου τῆς κόμης της, ἐν τούτοις τὸ πρόσωπόν της λάμπον ὡς ἥλιος ἐν μεσημβρίᾳ, οἱ σπινθηροβολοῦντες ὡς ἀνημμένοι ἄνθρακες πλήρης ζωῆς ὀφθαλμοί της, τὸ ὑψηλὸν καὶ εὐσταλὲς παράστημά της, τὸ ὕφος της, τὸ πᾶν αὐτῆς προέδιδον σφριγῶσαν νεότητα, καί, ὡς νὰ διεισέδυεν εἰς τὰς σκέψεις μου.

—Εἶσαι λοιπὸν τόσῳ δειλός; μοὶ λέγει διὰ φωνῆς μάγου. Δὲν ὑπάρχει τι τὸ φοβίζον σε. Δὲν εἶνε ὁ σκοπός μας οὗτος! Ἔσο ψύχραιμος. Οἱ ἰσχυροὶ εἰς τὰς βουλάς των εἶνε καὶ εἰς τὰς ἀποφάσεις των θαρραλέοι...

Μόλις ἠδυνήθην νὰ τὴν ἐννοήσω· οἱ λόγοι της ὀλισθαίνοντες διὰ τῶν ῥοδίνων τοῦ στόματός της καλύκων, ἐπλήρουν τὰς ἀκουστικάς μου ἶνας ὡς γλυκύμολον τῶν Ὀρφέως. Ἐν τοσούτῳ κατέρθασαν καὶ αἱ λοιπαὶ ἀλληλοκρατούμεναι. Ἦσαν ἅπασαι τῆς ἰδίας πλουσίας ἀμφιέσεως, ζωηραί, εὐσταλεῖς.

Ἤρχισα ἤδη ν' ἀποκτῶ τὸ ἀπολεσθέν μου θάρρος. Ἐθαύμαζον σχεδὸν ἐνεός.

— Ἀλλά, Κυρίαι, εἶπον συγκεντρώσας ἐφ' ὅσον ἠδυνάμην τὰς δυνάμεις μου, τίνες εἶσθε, αἵτινες ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ τῆς ἑσπέρας πλανώμεναι μόναι ἀνὰ τὰ ἔρημα αὐτὰ ἀπόκεντρα, διαρρήγνυτε τὴν ἱερὰν καὶ μυστηριώδη τῆς Φύσεως ἠρεμίαν, τὸν θαυμασμὸν καὶ τὰς σκέψεις ἑνὸς περιπατητοῦ;

— Δίκαιον ἔχεις ἀπορῶν, μοὶ ἀπαντᾷ ἡ πρώτη, πλὴν λεληθότως δείκνυσαι ἀγνώμων πρὸς ἡμᾶς ἐνῷ καθημερινῶς τῶν δώρων μας οἱ ἄνθρωποι ἀπολαμβάνετε· ἄκουσον τὰ ὀνόματα ἐμοῦ καὶ τῶν ἀδελφῶν μου, καὶ ἀφοῦ σοὶ ἐκθέσωμεν ἑκάστη τὴν ἀξίαν τῶν δώρων, ἃ παρέχει εἰς τὸν ἄνθρωπον, τότε ἐπικαλούμεθα τὴν εὐθυκρισίαν σου ἐπὶ τοῦ ποίαν ἐξ ἡμῶν εἶνε ἀξία πλείονος σεβασμοῦ καὶ ὑπολήψεως, διότι ἐπ' αὐτοῦ φιλονεικοῦμεν ἀπαύστως. Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ὅρασις. Θέλω σοὶ ἐκθέσει πρώτη τὰ προτερήματά μου καὶ τὰς ἀρετὰς καὶ σὺ θέλεις προσέξει, ἂν καὶ δὲν ἀπαιτῆται χρόνος ν' ἀποφανθῇ τις ἐπ' αὐτῶν ἀδεκάστως. Οἱ ὀφθαλμοί, τὰ ὄργανα αὐτὰ τῆς λειτουργίας μου, ὠνομάσθησαν «τῆς ψυχῆς αἱ θυρίδες», καὶ τῷ ὄντι, ἄνευ τῆς βοηθείας των ἡ ψυχὴ θὰ ἐστερεῖτο μέσων πρὸς ἔκφρασιν τῶν πολυμόρφων διαθέσεών της. Ἐλπὶς καὶ φόβος, ἀγάπη καὶ μῖσος, χαρὰ καὶ λύπη, καὶ ἀναρίθμητα ἄλλα τῆς ψυχῆς πάθη οὐδέποτε θὰ ἐδηλοῦτο ἐμφαντικῶς. Ὁποῖον ἀπηλπισμένον ὄν ὁ ἄνθρωπος, ἄνευ τῆς προστασίας μου! Πρέπει νὰ ἔχῃ ἄλλον τινὰ ὁδηγὸν τῶν βημάτων του, ἄλλως τρέχει τὸν ἄφευκτον κίνδυνον νὰ κτυπήσῃ ἢ νὰ πέσῃ. Ἀλλὰ φαντασθῆτε ὅλα τὰ ἔμψυχα πλάσματα τυφλά! Τίς θὰ ἠδύνατο διελθὼν τὸν ἀτέρμονα ὠκεανὸν ἢ ξένας χώρας νὰ φέρῃ ἐκεῖθεν εἰς τὴν πατρίδα του διάφορα προϊόντα; ἢ τίς θὰ ἠδύνατο, κατελθὼν εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῶν μεταλλικῶν πηγῶν της τοὺς τόσους θησαυρούς;

Πόσον συγκεκινημένος ὁ Μίλτων θρηνεῖ τὴν ἀπώλειαν τῆς ὁράσεώς του, ἀποκαλῶν τὸ φῶς

«offspring of heaven, first-born»
«ὦ οὐράνιον γέννημα, πρωτογενές»...

Ἀλλὰ τί θὰ ἦτο τὸ φῶς εἰς τὸν ἄνθρωπον ἄνευ τοῦ δώρου μου, δι' οὗ δύναται νὰ βλέπῃ τοὺς χλοεροὺς λειμῶνας, τὰς κυανὰς τῆς θαλάσσης ἐκτάσεις, τὸν ἀτερέοντα οὐρανὸν καὶ ὅλας τὰς θεσπεσίας σκηνάς, ἃς ἡ Φύσις ἐξελίσσει πρὸ αὐτοῦ; Ἐν βραχεῖ, ὁ κόσμος ἄνευ ἐμοῦ θὰ ἦτο σκοτεινὴ ἔρημος, ὁ ἄνθρωπος ζῶν ἐν Ἅδῃ.»

Εἰποῦσα ταῦτα καὶ γαυριῶσα ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ τῆς ῥητορείας της μεταβίβασε τὸν λόγον εἰς τὴν γείτονά της. Ἐγὼ ἔκθαμβος, ἐνεός, νεναρκωμένος τὸ σῶμα, μόλις συγκρατῶν τὴν πτερυγίζουσαν φαντασίαν μου, ἐνόμισα ὅτι ὁ κόσμος ὠπισθοδρόμησε μέχρι τῶν μυθικῶν χρόνων, μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Αἰσώπου. Δὲν ἠσθανόμην πλέον ἐκ τῶν ἐμαυτοῦ οὐδέν. Εἶχον μεταμορφωθῆ εἰς σωρὸν ὤτων.

Λαμβάνει τὸν λόγον ἑτέρα.

—Ὀνομάζομαι Ὄσφρησις, λέγει ἐπίσης ἠχηρῶς καὶ ὀργίλως. Διαμαρτύρομαι κατὰ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς ἀδελφῆς μου Ὁράσεως. Μεθ' ὅλας τὰς ὑψηλάς της ὑπηρεσίας ὑπάρχουσι πολλὰ τὰ σαθρὰ ἐν τῷ χαρακτῆρί της. Νομίζω ὅτι δὲν εἶνε ἡ μία ὑπηρέτις τῶν ὀφθαλμῶν, διότι τὴν νύκτα, ὅτε οἱ προϊστάμενοί της τρέχουσι κίνδυνον, αὕτη κοιμᾶται νηδύμως. Ἐκτὸς τούτου αἱ πληροφορίαι, ἃς μεταδίδει εἶνε ἐνίοτε σφαλεραὶ καὶ τότε ἄνευ τῆς βοηθείας τῆς συναδέλφου μου Ἀφῆς θὰ ἔφερε εἰς πολὺ σοβαρὰν δυσχέρειαν ἐκείνους, τοὺς ὁποίους διϊσχυρίζομαι ὅτι βοηθεῖ. Πράγματι, πολλάκις τὸ κάμνει καταπρομάζουσα τοὺς δυστυχεῖς ἀνθρώπους μὲ φάσματα, μὲ σκιάς, αἵτινες οὐδεμίαν ὑπόστασιν ἔ-

χουσιν. Ἀλλ' ἡ χειρίστη ἰδιότης τοῦ χαρακτῆρός της εἶνε ἡ ἀχαριστία. Διότι ὅταν πλησιάζει εἰς τὰ γηρατειά της παραμελεῖ τὸ καθῆκόν της καὶ ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος εἶνε ἠναγκασμένος νὰ τοποθετήσῃ περιβάδην τῆς ρινὸς—μεθ' ἧς ἔχω τὴν τιμὴν νὰ συνδέομαι—μίαν ἀκανθώδη μηχανήν, ἣν ὀνομάζει διόπτραν. Ἀλλ' ἄκουσον τὰς ἀρετάς μου. Αἱ βαλσαμώδεις ἀ-ὀκνοιαι τῆς πρωΐας, τὰ μῦρα τῶν ῥόδων, αὐτὰ καὶ μυρίαι ἄλλαι τερπναὶ εὐωδίαι εἶνε αἱ πολύτιμοι παροχαί μου, ἃς ἀφίνω εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀνθρώπων. Εἶμαι χρήσιμος ἐπίσης εἰς τὸ σκότος, ὅτε ἡ Ὅρασις εἶνε ἀσήμαντος. Εἶμαι ὁ τακτικὸς τῆς ἀδελφῆς μου Γεύσεως σύμβουλος.

Τέλος ἐφαίνετο ὅτι ἡ Ὄσφρησις ἔμεινε κατεγοητευμένη ἐκ τῆς δυνάμεως, μεθ' ἧς ἐξέφρασε τὰς ἀξιώσεις της.

Ἔλαβε τὸν λόγον ἑτέρα. Ἐγὼ ἤκουον.

— Ὀνομάζομαι Γεῦσις. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐξυψώσω τὴν ἰδικήν μου σημαντικότητα καταρρίπτουσα τὴν ἀξίαν τῶν ἀδελφῶν μου, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι ἡ Ὄσφρησις θὰ ἔκαμνε καλὰ νὰ μνημονεύσῃ, ὅτι δὲν εἶνε τὸ μέσον τῆς μεταδόσεως πάντοτε τερπνῶν εὐωδιῶν, οἷας παρέστησε. Ἀλλ' ἀφῶ ταῦτα καὶ ἐξετάσω τὰς ἀρετάς μου.

Ἐὰν ἡ εὐχαρίστησις, ἣν παρέχω, δὲν εἶνε νοητοῦ χαρακτῆρος, ὡς τὸ διϊσχυρίσθησαν διὰ τὸν ἑαυτόν τους μερικαὶ τῶν ἀδελφῶν μου, εἶνε ὅμως οὐσιώδης. Τῇ βοηθείᾳ μου μόνης μεθ' ὁπόσῳ πλείονος τέρψεως ὁ ἄνθρωπος ἀπολαύει τῶν παροχῶν τῆς θείας Προνοίας ἢ ἐὰν ἔτρωγε μόνον, ἵνα κορέσῃ τὴν πεῖνάν του καὶ συγκρατήσῃ τὴν ζωήν του! Ἀλλ' εἶμαι καὶ φίλη πρὸς τοῖς ἄλλοις, τὴν δὲ φιλίαν μου δείκνυμι, ὅταν ὁ λαίμαργος ἢ ὁ φιλήδονος καταφρονῶν τῆς ἀξίας μου καταχρᾶται, πέραν παντὸς μέτρου, τῶν παροχῶν μου, καθιστῶσα πικρὰ καὶ ἀηδῆ τὰ φάρμακα, ἅτινα θὰ χρησιμεύσωσι πρὸς ἀνάρρωσίν του, πληρώνοντος οὕτω τὸν φόρον τῆς μὴ ἐν μέτρῳ χρήσεως τῶν δώρων μου καὶ σωφρονιζομένου διὰ τὸ μέλλον. Ἐκ τούτου καταδείκνυται, ὅτι ἡ φιλία μου δὲν εἶνε κόλακος.

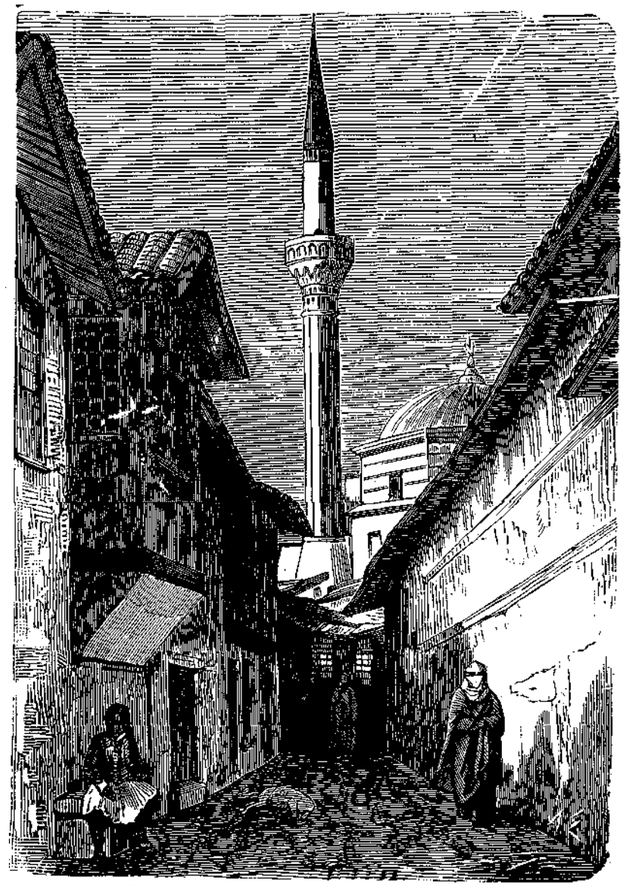

Ἐκάθησα προσηλώσας ἀορίστως τὸ βλέμμα

Ἐσίγησε κατεγοητευομένη καὶ αὕτη ἐκ τῆς εὐγλωττίας της.

Ἐγὼ ἤκουον προσεκτικῶς. Ἤρξατο ἑτέρα.

— Ὀνομάζομαι Ἀφή. Εἶνε τῷ ὄντι ἄξιον ἐκπλήξεως πῶς μερικοὶ ἐπεκτεινόμενοι ἐπὶ τῆς σημαντικότητός των, παρορῶσι ἐντελῶς τῆς ἀξίας τῶν ἄλλων. Ὁμολογῶ ὅτι ἡ ἱκανότης μου δὲν ἔχει ἀνάγκην ἐπιδείξεων, ἵνα καταφανῇ, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἰδέαν μου ὁ Κύριος ἐὰν ἐξετάσῃ καλῶς τὸ πρᾶγμα, θὰ εὕρῃ ὅτι εἶνε μᾶλλον εἰς ἐμὲ ὑπόχρεως. Διότι, ὅταν ὁ ἄνθρωπος μείνῃ ἐγκαταλελειμμένος ὑπὸ τῆς Ὁράσεως, τίς ἀντικαθιστᾷ καὶ ἀναπληροῖ τὴν ἔλλειψιν; Τίς ἄλλος ἢ ἐγώ; Μήπως ὁ τυφλὸς δὲν διδάσκεται νὰ γράφῃ; ν' ἀναγινώσκῃ νὰ ἐργάζεται;

Πόσον δίκαιον ἔχουσι τινες, οἵτινες πιστεύουσιν, ὅτι αἱ Ὄσφρησις, Ὅρασις, Γεῦσις καὶ Ἀκοὴ εἶνε θυγατέρες μου! Μήπως δὲν πρέπει τὸ φῶς νὰ κτυπήσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα ἐπικληθῇ εἰς τὸ καθῆκόν της ἡ Ὅρασις; Τὰ μόρια τῶν μύρων δὲν πρέπει νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν ῥῖνα, ἢ τὸ μᾶλον νὰ ἐγγίσῃ τὴν γλῶσσαν, ἵνα ἡ Ὄσφρησις καὶ ἡ Γεῦσις ἔλθωσιν ἐπίκουροι; Ἢ τί θὰ ἐχρησίμευεν ἡ Ἀκοή, ἐὰν οἱ κυματισμοὶ τοῦ ἀέρος δὲν ἔπληττον τὸ ἀκουστικὸν τύμπανον τοῦ ἀνθρώπου;

Καὶ ἡ ῥήτωρ αὕτη Ἀφὴ πραγματικῶς ἐνόμισεν ὅτι τὰ ἐπιχειρήματά της ἦσαν ἀκαταγώνιστα καὶ σαφῆ καὶ κατέθεσε τὸν λόγον.

Ἤρξατο ἑτέρα. Ἐγὼ ὦτα—νόησις.

— Ὀνομάζομαι Ἀκοή. Ἤκουσα μετὰ προσοχῆς ὅ,τι ἐλέχθη παρ' ὅλων καὶ ἐμάντευσα κατὰ βάθος τὰς πρὸς ἑαυτὴν ἑκάστης ἰδέας. Ἐπαινῶ τὰ ἰσχυρὰ ἐπιχειρήματά των, καὶ διατείνομαι—μὴν ἐκπλαγῆτε—ὅτι ἀποτελῶ ἐξαίρεσιν δι' ἀνώτερον στρῶμα. Ἂς μὴ κολακεύεται ἡ Ἀφὴ ὑπὸ τῆς ἰδέας, ὅτι εἶνε ὀξία πδείονος σεβασμοῦ, ἂς εἶνε ἱκανοποιημένη εἰς τ ἣν σφαῖράν της καὶ τὴν χρησιμότητά της, καὶ ἂς εὐαρεστηθῇ νὰ ἀφήσῃ τὰς ἄλλας νὰ ἔχωσι τὴν ὀφειλομένην αὐταῖς μερίδα ἐπαίνου.

Ἐστερημένος ἐμοῦ ὁ ἄνθρωπος ἀπόλλυσι τὴν δύναμιν τοῦ ὁμιλεῖν, τὴν ὑψηλὴν καὶ εὐγενῆ αὐτὴν τοῦ Πλάστου παροχήν, τὴν διακρίνουσαν αὐτὴν ἀπὸ τὰ ἄφωνα ζῶα. Ὅταν ἐκλείψω ὁ δυστυχὴς εἶνε καὶ κωφὸς καὶ ἄλλαλος! Τίς εἰς τὰ μυστηριώδη σκότη τοῦ μεσονυκτίου ὑπερασπίζει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τόσους κινδύνους; Τίς τῷ παρέχει τὸν εὐάρεστον ἦχον τῆς φωνῆς τοῦ πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν ξένην ἀπουσιάσαντος καὶ ἐπανελθόντος φίλου; Τίνος δώρῳ ἀκούει τὰς ἐρωτικὰς τῆς συζύγου του προσαγορεύσεις κατὰ τὴν οἴκοι ἐπάνοδόν του ἢ τὰς συγκινούσας καὶ καταθελγούσας ἀθῶας ἐκφράσεις τῶν προσφιλῶν του τέκνων; Τίς τῷ παρέχει τὸ μέσον ν' ἀκούῃ τὰς πομπώδεις ῥητορείας ὑψηλοῦ προσώπου; Μάλιστα! Τί θὰ ἤξιζεν ἡ εὐγλωττία ἢ ὁ ῥητορικὸς λόγος ἄνευ ἐμοῦ;

Ὡμίλησε καὶ αὕτη οὕτω· εἶχον ἤδη πᾶσαν καταβάλλει προσπάθειαν ὅπως μὲ πείσωσι ἑκάστη ὑπὲρ ἑαυτῆς, καὶ δὲν ὑπελείπετο ἢ νὰ ἀποφανθῶ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ εἰς ποίαν ἀποδοτέος πλείων ἔπαινος, ποία ὡς ἄνθρωπος ἤμην μᾶλλον ὑπόχρεως.

Ἂν καὶ ἡ ὥρα, ἡ περίστασις, ὑφ' ἣν διετέλουν, ἡ πέριξ βαθεῖα σιγή, αἱ ἐκ τῶν ῥητορειῶν ζωηραὶ ἐντυπώσεις, ἡ ἐκ φόβου προκατάληψις, ἡ ψυχολογικὴ τέλος στιγμὴ δὲν μὲ ἄφινον νὰ σκεφθῶ πρὸ τίνων εὑρισκόμην, ἂν εἰς τὰ ἀκάθαρτα στρώματα τῆς Γῆς ἢ εἰς τὰς ἀγνὰς τοῦ Δάντου αἰθερίους ἐκτάσεις πρὸ πτερυγιζόντων ἀγγέλων, ἐν τούτοις αἰσθανόμενος σεβασμὸν πρὸς τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα καὶ συγκεκινημένος ἐκ τῆς πρὸς αὐτὰς εὐγνωμοσύνης μου, ἐγονάτισα πρὸ αὐτῶν καὶ μὲ τὴν καρδίαν εἰς τὰ ὑποτρέμοντα χείλη μου ἐψιθύρισα:

— Ὦ! πόσον θὰ ἐπεθύμουν νὰ μὴ εὑρισκόμην ἐγὼ διαιτητὴς τοσαύτης ὑψηλῆς κρίσεως, ἐφ' ἧς μοὶ προκαλεῖτε τὴν ἀπόφασιν! Ἐν τούτοις, ἀφοῦ μοὶ τὸ ζητεῖτε, ἀπαραβίαστος δὲ εἶνε ἡ ἀπαίτησίς σας, ὦ ὀμολορῶ γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν· Εἴθε πᾶσαι ἄξιαι τοῦ αὐτοῦ σεβασμοῦ, τῆς αὐτῆς ὑπολήψεως, ἀνεκτίμητοι πᾶσαι ἐξ ἴσου. Μία τις ὑμῶν οἱαδήποτε ἂν λείψῃ, ὦ, τότε ὁ ἄνθρωπος εἶνε νεκρὸς ἐν τῇ ζωῇ, εἶνε ἄπελπι, οἰκτρὸν ὄν. Τοῦ κόσμου ὁλόκληροι οἱ χρυσοῖ θησαυροὶ δὲν ἀντισταθμίζουσι τότε τὴν ἀπώλειαν! Ὦ! Σᾶς εἶμαι ὑπόχρεως, εἰλικρινής. Σᾶς θεωρῶ προστάτας τῆς ὑπάρξεώς μου.

— Ἔστω οὕτω, μὲ διέκοψεν ἡ πρώτη. Εἴσθε ὀρθὸς κριτής. Τοῦ λοιποῦ ἑκάστη ἐξ ἡμῶν, ὅπως πάντα τὰ ἐπαγγέλματα ταὐτότιμα συμβαδίζοντα, τείνοντα ἕκαστον πρὸς ἕνα ἀεὶ χωριστὸν σκοπόν, συσσωματίζουσι μίαν κοινωνίαν καὶ ἀναδεικνύουσιν αὐτήν, οὕτω καὶ ἡμεῖς, χωρὶς ἑκάστη νὰ ἐγκαυχᾶται ἐπί τινι πλείονι, θὰ διατελῶμεν τῷ ἀνθρώπῳ φίλαι, τῶν δώρων μας μεταδιδοῦσαι αὐτῷ, καὶ θὰ ἐκπληρῶμεν τὸν προορισμόν, δι' ὃν ὁ Πάνσοφος μᾶς ἔπλασε. Ἤδη ἔρρωσο!

— Χαῖρε! χαῖρε! μοὶ ἐπανελάμβανον καὶ αἱ λοιπαὶ πᾶσαι χαρίεσσαι, ὡς νὰ ἔκρουε μανιακὸς μουσικὸς πολυχόρδου τερπνοτάτου ὀργάνου τὰς χορδὰς πάσας διὰ μιᾶς, καὶ ἐνῷ μὲ ἐχαιρέτων, ἐτίνασσον τόσῳ σφοδρῶς τὰς χεῖράς μου, ὥστε ἀμφέβαλλον ἂν τοῦτο ἐγίνετο ἢ οὔ πρὸς ἐξάρθωσιν τῶν βραχιόνων, καὶ πρὶν προφθάσω νὰ τοῖς εἴπω—«εὐχαριστῶ διὰ τὴν λύσιν—. . . .

Ἀφυπνίσθην!! . . .

. . . . . .

Πάτραι, Ἀπρίλιος 1893.

Π. ΣΙΔΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΠΛΟΥΝ ΔΡΑΜΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(*Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον*).

Ἤδη ἡ Μαίρη προεχώρει βραδέως, συλλέγουσα ἄνθη, καὶ κάμπτουσα τὴν βορείαν πλευρὰν τοῦ Παρθενῶνος καὶ εἶτα τὴν ἀνατολικήν, διευθύνετο ἐπιτηδείως πρὸς τὸ μέρος ἔνθα εὑρίσκετο ὁ Μιμῖκος· στρέψασα δὲ τότε ἐπανειλημμένως τὰ βλέμματά της κύκλωθεν αὐτῆς καὶ βεβαιωθεῖσα, ὅτι οὐδεὶς τὴν ἠκολούθει, οὔτε τὴν παρετήρει, ἐπλησίασε τὸν Μιμῖκον μειδιῶσα.

Οὗτος ἐγερθεὶς τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα, καὶ προτείνουσα καὶ ἡ Μαίρη τὴν ἰδικήν της, τὴν ἐβοήθησε ν' ἀνέλθῃ τὴν πρώτην βαθμῖδα τοῦ Παρθενῶνος, ἐν ᾗ ἀμφότεροι ἐκάθισαν πολὺ πλησίον ἀλλήλων, ὡς ἀδελφοὶ συναντώμενοι μετὰ μακρὸν ταξείδιον, ἔχοντες πολλὰ νὰ εἴπωσι καὶ ἐν τούτοις μὴ γνωρίζοντες, ἢ μᾶλλον ἀδυνατοῦντες καὶ δειλιῶντες πόθεν καὶ πῶς ν' ἀρχίσωσιν.

Ὁ Μιχαὴλ ἀνέμενε τὴν Μαίρη νὰ ὁμιλήσῃ πρώτη, ἡ δὲ Μαίρη τὸν Μιμῖκον. Ἦσαν συγκεκινημένοι ἔτι ἐκ τῆς ἐντυπώσεως τῶν ἐπιστολῶν των, καὶ ἐτήρουν σιγὴν ἀπόλυτον ἐπί τινας στιγμάς, ὅτε τέλος τὰ ἄνθη, ὁ ἄφωνος οὗτος μεσίτης τῶν καρδιῶν, ἔλυσε ταύτην ἀποτόμως πρῶτος.

Ὁ Μιμῖκος προσήνεγκε τῇ Μαίρῃ τὴν μαργαρίταν καὶ τὴν ἀνεμώνην, ἃς πρὸ ὀλίγου εἶχε δρέψει ἐκεῖσε, ἡ δὲ Μαίρη ὁμοίως προσήνεγκε τῷ Μιμίκῳ ἑτέραν μικρὰν δέσμην τοιούτων ἀνθέων.

— Ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σου, εἶπε τότε ὁ Μιχαὴλ καὶ ἔκλαυσα.... ἔκλαυσα ἐκ συγκινήσεως, καὶ συνάμα ἐποίει αὐτῇ σημεῖον διὰ τῆς χειρός, ἵνα τῇ παραστήσῃ τοῦτο.

Ἡ δὲ Μαίρη ἐννοήσασα ἀμέσως·

Ich auch habe geweint, oh ich habe zu viel geweint, Michail, weil liebe Sie yu sehr.

ἤτοι, καὶ ἐγὼ ἔκλαυσα, ὦ πολὺ ἔκλαυσα, Μιχαήλ, διότι σ' ἀγαπῶ ὑπερβολικά.

Ὁ Μιμῖκος τότε λαμβάνων τὴν χεῖρα της καὶ θέτων αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του·

—Μαρία, σ' ἀγαπῶ, τῇ εἶπε, καὶ σοὶ ὁρκίζομαι εἰς αὐτὸν τὸν ὡραῖον οὐρανόν, ὅστις αὐτὴν τὴν στιγμὴν μᾶς μειδιᾷ, νὰ μὴ σὲ λησμονήσω ποτὲ καὶ ν' ἀνήκω ὅλος εἰς σὲ μέχρι τῆς τελευταίας πνοῆς μου.

— Ἡ δὲ Μαίρη, ἥτις ἀντελήφθη πιστῶς τῆς ἐννοίας τῶν λέξεων τούτων τοῦ Μιμίκου, αἵτινες εἰς οἱανδήποτε γλῶσσαν καὶ ἂν ἐκφράζωνται ἐννοοῦνται καλῶς ὑπὸ τῆς ἀγαπώσης καρδίας, ἐγερθεῖσα καὶ θέτουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της.

— Μιχαήλ, τῷ εἶπε μειδιῶσα ἐπιχαρίτως καὶ εἰς ἄκρον συγκεκινημένη, μίαν καρδίαν ἔχω καὶ αὐτὴν ἀφιέρωσα... εἰς σέ, εἰς σὲ καὶ μόνον,... σὺ εἶσαι τοῦ λοιποῦ ἀστήρ μου, σὺ πατὴρ καὶ μήτηρ μου, σὺ ἀδελφὸς καὶ ὁδηγός μου, .. σύ....

Καὶ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ, ὅτε ὅλως ἐκπληκτος ἐπὶ τῷ ἀνηκούστῳ θεάματι ἐφάνη πρὸ αὐτῶν ὁ μπάρμπα Στάθης κρατῶν εἰς χεῖρας σωρείαν μαργαριτῶν καὶ ἀνεμωνῶν.

Ἡ Μαίρη καὶ ὁ Μιμῖκος ἔστησαν ἀκίνητοι καὶ ἄφωνοι παρατηροῦντες ἐπισταμένως τὸν γέροντα θυρωρόν, καὶ ὡσεὶ θέλοντες νὰ μαντεύσωσι ἐὰν οὗτος εἶχεν ἐννοήσῃ τίποτε.

Πλὴν ὁ μπάρμπα Στάθης ἐντελῶς ἀπαθὴς καὶ ἀδιάφορος ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ αἰφνιδίῳ συναντήσει, χωρὶς νὰ δείξῃ, ὅτι τοῦτο ἐνδιέφερε αὐτὸν ποσῶς, εἰ καὶ δὲν διεξέφυγε τὴν ὀξυδέρκειαν τῆς πολυετοῦς αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ σταδιοδρομίας, ἡ τοιαύτη δύο νέων καρδιῶν συνάντησις, ἐν τοιαύτῃ θέσει καὶ ὥρᾳ·

— Νὰ κόρη μου, εἶπε τῇ Μαίρῃ, προσφέρων τὰ ἄνθη, ἅτινα ἐκράτει, πάρτα,... γιὰ σένα τὰ ἐμάζευσα, ἀφοῦ βλέπω ὅτι σ' ἀρέσουν.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, μπάρμπα Στάθη, ἀπήντησεν ἡ Μαίρη, λαμβάνουσα αὐτά, τί καλὸς ποῦ εἶσαι; εὐχαριστῶ. . . .

— Τίποτε, καλό μου κορίτσι, τίποτε.

Ἀποτεινόμενος δ' ἐν ταὐτῷ πρὸς τὸν Μιμῖκον·

—Τί χαριτωμένη νέα, ποῦ εἶναι, τῷ ἔλεγε, μὲς τὴν καρδιά μου εἶναι. Εἶναι ἀδελφή σου; ἀδελφή σου εἶναι; ἠρώτα αὐτὸν μετὰ προσποιητῆς περιεργείας καὶ ἀφελείας.

Ὁ δὲ Μιμῖκος ὑποκώφως, ἀναστενάζων..

— Ἀδελφή μου! ναί, μπάρμπα Στάθη, σὰν ἀδελφή μου εἶναι. . . .

— Ἄ! κατάλαβα, προσέθηκεν ὁ γέρων, κατάλαβα, ναί, σὰν ἀδελφοὶ εἶσθε . . . Ἂς εἶναι, ἔτσι εἶναι σ' αὐτὸ τὸ κόσμο, καὶ ἡτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ, ὅτε ἡ Μαίρη σταματῶσα αὐτόν·

— Μπάρμπα Στάθη, δόσε μου, σὲ παρακαλῶ, τὸ κλειδί, τῷ λέγει, θέλω νὰ πάῃ ἀπάνω σ' τὸν Παρθενῶνα.

— Μὰ τί θέλεις νὰ πηγαίνῃς ἀπάνω; δὲν βαριέσαι, εἶναι ἀέρας.

—Ὄχι, ὄχι, δὲν πειράζει, θέλω νὰ ἴδω ἀπὸ 'κεῖ τὸν οὐρανόν.

— Νά, ἀφοῦ θέλεις, πάρτο, ἀλλὰ πρόσεξε νὰ μὴ πέσῃς.

Καὶ τῇ ἔδιδε ἐν ταὐτῷ τὴν κλεῖδα τῆς μικρᾶς θύρας, δι' ἧς διὰ περιστροφικῆς λιθοκτίστου, στενοτάτης καὶ σκοτεινῆς κλίμακος ἀνέρχεται τις τὸν Παρθενῶνα ἀπὸ τῆς νοτιοδυτικῆς αὐτοῦ πλευρᾶς.

—Ὁ ἀδελφός μου Μιχαὴλ θὰ μὲ συνοδεύσῃ, εἶπεν.

Καὶ ποιοῦσα ἐν ταὐτῷ σημεῖον τῷ Μιμίκῳ δια τῆς κεφαλῆς, ἐπορεύθησαν πρὸς τὴν θύραν τῆς κλίμακος, ἣν ἀνοίξασα ἡ Μαίρη, ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρός, καί,

— Κράτει με, τῷ λέγει, νὰ σὲ κρατῶ, καὶ πηγαίνομεν μαζὺ ἐπάνω.

Οὕτω δὲ συγκρατούμενοι, ἐν σιγῇ, μὲ καρδίαν πάλλουσαν καὶ πεφοβισμένην ἐκ τῶν προσδοκιῶν τοῦ ἀδήλου μέλλοντος τοῦ διακαοῦς πλὴν ἀκατανοήτου αὐτῶν ἔρωτος, ἀνήρχοντο ἀνὰ μίαν, βραδέως, ἐλαφρῶς, προσεκτικῶς καὶ ἀθορύβως, τὰς

κατερειπωμένας βαθμίδας τῆς ἀρχαιοτάτης ἐκείνης κλίμακος, ἥτις ἄγει ἐπὶ τῆς στέγης, ἐπὶ τοῦ ἀετώματος καὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐνδόξου τούτου τεμένους.

Ἡ κλίμαξ αὕτη εἶναι κατασκευασμένη ἐντὸς στενοτάτης ἀνωφεροῦς διόδου, καὶ μόλις δύο ἄτομα δύνανται ν' ἀνέρχωνται ταὐτοχρόνως, ἀλλὰ πάντοτε μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ στενοχωρίας, καὶ μάλιστα συγκρατούμενα, ἵνα μὴ παραπατήσωσι τὰς ἐφθαρμένας ἐκ τοῦ χρόνου βαθμίδας καὶ πέσωσιν ἐπὶ τοῦ λιθίνου κάτωθι ἐδάφους.

Ὁ Μιχαὴλ καὶ ἡ Μαίρη εἶχον προχωρήσει ὀλίγας βαθμίδας ἐν τῷ σκότει, ἔνθα ἀπόλυτος σιγὴ καὶ γαλήνη ἐπικράτει. Αἱ θερμαὶ ἀναπνοαὶ αὐτῶν μόνον ἠκούοντο καὶ ἔψαυον ἐλαφρῶς τὸ πρόσωπον ἀμφοτέρων, ἐν ἡδυτάτῃ ἀπολαύσει. ἐκμηδενιζούσῃ τὰς αἰσθήσεις, ὅτε ἀπροσδοκήτως παραπαίουσα τὸ βῆμα ἡ προπορευομένη πάντοτε Μαίρη, διωλίσθησεν ἐπὶ τῆς βαθμίδος καὶ ἀποφεύγουσα ἐπικειμένην πτῶσιν ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Μιμίκου, ὅτε φεῦ! χωρὶς νὰ τὸ θέλωσι, χωρὶς πρὸς Θεοῦ νὰ τὸ ζητήσωσι, τὰ χείλη των ἐπλησίασαν, συνηντήθησαν, ἐστηρίχθησαν ἐπ' ἀλλήλων, ἵνα μὴ πέσωσι καὶ αὐτά, ὅλως τυχαίως, μοιραίως, πεπρωμένως, ἐν τῷ σκότει!

Ὁ Μιμῖκος ἀνεσκίρτησεν, καὶ παρακάμπτων τὸν σκόπελον τῆς αἰδοῦς, ἔλαβεν αὐτὴν διὰ τῶν χειρῶν του ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ ὑπεγείρας προεχώρησαν ἐπάνω.

— Φοβοῦμαι Μαίρη. εἶπε, τί μακρὸν σκότος εἶναι αὐτό. διατί νὰ κατασκευασουν αἱ ἀρχαῖοι ἐδῶ τὴν κλίμακα καὶ νὰ μὴ τὴν κάμουν ἀπ' ἔξω εἰς τὸ φῶς;

— Σώπα...τώρα...τώρα.θὰ ἴδῃς τὸν οὐρανόν, τῷ ἀπαντᾷ ἡ Μαίρη. μὴ φοβεῖσαι.

Καὶ ὄντως μετ' ὀλίγον, περιβάλλουσα τον ὦμόν του διὰ τοῦ βραχίονός της, καὶ πλησιάζουσα τὴν κεφαλήν της εἰς τὴν κεφαλήν του

— Νά, ἰδέ, κύτταξε Μιμῖκο, τῷ εἶπε, ἐφθάσαμεν ἐπάνω, νά, κύτταζε, νὰ . . . ὁ οὐρανός! . . . .

Καὶ ὄντως ἐγείρας τὴν κεφαλὴν ὁ Μιμῖκος πρὸς τὰ ἄνω παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως καὶ θαυματμοῦ συνάμα μοναδικόν, λαμπρότατον θέαμα.

Ἀπὸ τοῦ σκότους τῆς στενοτάτης ἐκείνης κοίτης, ἐν ᾗ εὑρίσκοντο καὶ ἐξ' ἧς ὡς δίδυμοι μύκητες, συγκρατουμενοι ἠρέμως ἐξήρχοντο, διεφαίνετο ἄνωθεν αὐτῶν, διανοιγόμενος βαθμηδὸν ὁ οὐρανός, ἡ ἡμερα, τὸ φῶς.

— Τί μαγικὸν θέαμα! μαγικόν. . . . ἀνέκραξεν ἔξαλλος τότε ὁ Μιμῖκος, καὶ ἐπετάχυνε τὸ βῆμα, ἵνα ταχύτερον ἐκ τοῦ σκότους ἀνέλθωσιν εἰς τὸ φῶς! . . . . .

Τώρα ἐννοῶ, ἐξηκολούθησε, σταματῶν αἴφνης, ὅπως θαυμάσωσι τὸ θέαμα, διατί οἱ σοφοὶ ἐκεῖνοι ἄνδρες τῆς ἀρχαιότητος κατεσκεύασαν τὴν στενὴν, σκοτεινὴν καὶ μυστηριώδη ταύτην κλίμακα ἐντὸς τοῦ Παρθενῶνος καὶ οὐχὶ ἔξωθεν αὐτοῦ . . . . Διὰ νὰ παραστήσουν ἐν πάσῃ τῇ δυνατῇ καὶ φυσικῇ μεγαλοπρεπείᾳ τὴν διαφορὰν τοῦ σκότους ἀπὸ τοῦ φωτός, καὶ ἐκδηλώσουν οὕτω τὴν πορείαν τῆς ἐξελίξεως τῆς ζωῆς, ἥτις γεννωμένη ἀπὸ τοῦ ζόφους τῆς νυκτὸς μεταβαίνει εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἀπὸ τοῦ ψεύδους εἰς τὴν ἀλήθειαν. ἀπὸ τῆς μηδαμινότητος καὶ τῆς ματαιότητος εἰς τὴν πραγματικότητα, ἀπὸ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωήν, ἀπὸ τῆς γῆς τέλος εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐπενόησαν τὸν Παρθενῶνα τοῦτον διὰ τῆς κλίμακος τοῦ ὁποίου παρίσταται ἡ εἰκὼν τῆς ἀνθρωπίνης μεγαλοφυΐας δι' ἧς ἡ διάνοια μεταρσιοῦται εἰς τοὺς οὐρανούς. Ὁ Παρθενὼν εἶναι ἡ κλίμαξ καὶ ἡ ἀτραπὸς ἡ συνδέουσα τὴν γῆν πρὸς τοὺς οὐρανούς! Ὁποία προφανὴς ἀλήθεια!

Καὶ στρέφων τὴν κεφαλήν, ἵνα ἴδῃ, ἂν ἡ Μαίρη συμμερίζεται τοῦ θείου ἐκείνου θεάματος, μετ' ἐκπλήξεως παρετήρησεν αὐτὴν ἀκουμβῶσαν τὴν κεφαλήν της ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ μετὰ γλυκυτάτων, πλήρη πόθου. ἐλπίδων καὶ δακρύων ἠμικλείστων ἐκ συγκινήσεως καὶ τρυφερότητος βλεμμάτων ἀτενίζουσαν πρὸς τὸν φωτεινὸν ἐκεῖνον κύκλον τοῦ οὐρανοῦ.

— Μαίρη, ἰδέ! ἐκεῖ.... ἐκεῖ ἡ εὐτυχία....

— Ναί, Μιχαήλ. πηγαίνομεν....ἐκεῖ....φύγομεν ἐκ τοῦ ψεύδους...

Καὶ ὄντως ἐνόμιζέ τις ἐκ τοῦ σκότους τῆς στενῆς ἐκείνης διόδου, ὅτι ὁ οὐρανὸς συνείχετο πρὸς τὸν Παρθενῶνα, καὶ ὅτι ἀνερχόμενος τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα, θα εἰσήρχετο ἐντὸς αὐτοῦ, ἐντὸς τῆς ἀτελευτήτου εὐδαιμονίας....

Καὶ ὡς ἐξ ἐνστίκτου ἀμφότεροι ἀνῆλθον σιωπηλῶς ἔτι μίαν βαθμίδα, εἶτα ἄλλην, εἶτα ἄλλην καὶ μετ' ὀλίγον εὑρέθησαν ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος, ὁπόθεν ἀνέπνευσαν ἄλλον ἀέρα, ἄλλην ἀτμόσφαιραν, καὶ ἄλλον εἶδον κόσμον. Εἶχον μὲν φθάσει πολὺ πλησίον τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλ' οὐχὶ ἔτι καὶ εἰς τὸν κόσμον τὸν ὁποῖον ὠνειρεύοντο, τὸν ὁποῖον ἐπόθουν.

— Ἀπάτη! ὄνειρον στιγμιαῖον ἦτο, εἶπεν ὁ Μιμῖκος.

— Ὄχι! Μιχαήλ! ἐδῶ δὲν συμφωνῶ μετὰ σοῦ! Ἰδὲ... ἰδέ, ὀλίγα βήματα ὑπολείπονται καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὴν αἰωνιότητα!

— Πῶς; τί λέγεις Μαίρη;

— Τί λέγω; ἰδού... Ἄγωμεν.

Καὶ λαμβάνουτα αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς,δι' ὑπερανθρώπου δυνάμεως ἔσυρεν αὐτὸν ἀνὰ τὰ ἐπιστήλια τοῦ Παρθενῶνος καὶ εἶτα ἐπὶ τοῦ ἀετώματος. Αἴφνης δὲ σταματῶσα·

— Νὰ ἰδού, Μιχαήλ... ἐδῶ....

— Τί; τί εἶναι ἐδῶ;

— Ἰδού, ... βλέπεις ἐκεῖ ἐπάνω τὸν οὐρανόν; τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο μέρος;

— Ναί!

— Μ' ἀγαπᾶς, Μιχαὴλ εἰλικρινῶς καὶ μέχρις αἰωνιότητος;

— Σ'ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ Μαρία. ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μου.

— Λοιπόν, ἰδού, Μιχαήλ. Ἀπ' ἐδῶ ἀφίνομεν τὸ σῶμα μας νὰ πέσῃ κάτω ἐπὶ τῆς γῆς,ἐκεῖ ὅπου εἶναι ἡ μήτηρ του, καὶ ἡμεῖς ἀπ' ἐδῶ ἀνερχόμεθα ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπου εἶναι ἡ διαρκής, ἡ αἰώνιος κατοικία μας.

Καὶ ἐν ταὐτῷ σύρουσα αὐτὸν πρὸς τὸ χάος·

— Λοιπὸν τί λέγεις; Μιχαήλ, ῥίπτομεν τὸ σῶμά μας;

— Νὰ φονευθῶμεν; τί λέγεις Μαίρη; δὲν εἶναι δυνατὸν τοῦτο.

— Ἀ! Μιχαήλ! δὲν ἔχεις καρδίαν! Οἱ Ἕλληνες, τὸ γνωρίζω καλῶς, δὲν ἔχετε καρδίαν.

— Δὲν ἔχομεν καρδίαν; Πῶς εἶναι δυνατόν; Θὰ τὸ ἴδωμεν. Ἄς κατέλθωμεν τώρα κάτω καὶ βλέπομεν τοῦτο.

— Μιχαήλ!.....

— Μαίρη! τὸ ἀπαιτῶ.

Καὶ σύρων αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς κατῆλθον ταχέως ἐκ τοῦ Παρθενῶνος.

Κατελθόντες ἐκ τοῦ ναοῦ ὁ Μιχαὴλ καὶ ἡ Μαίρη παρέμειναν ἔτι ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐν τῇ Ἀκροπόλει, βαδίζοντες ὁμοῦ καὶ ὡς ἀδελφοί, πότε πρὸς τὸ Ἐρέχθειον, πότε πρὸς τὸν ναὸν τῆς Ἀπτέρου Νίκης καὶ πότε πρὸς τὸ ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον, ἀποθαυμάζοντες τὰ θεῖα ἔργα, συνδιαλεγόμενοι περὶ διαφόρων ἀντικειμένων, καὶ δρέποντες ἐν ταὐτῷ ἀνθύλλια· ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤδη αἱ καρδίαι των ἠσθάνοντο, ἐτηρεῖτο ἀνέκφραστον, ἄρρητον. μυστικὸν, ἐπιβλαβές. Διότι ἡ Μαίρη ὅ,τι ἐσκέπτετο καὶ ἐπεχείρησε νὰ ἐκτελέσῃ ἀπὸ τοῦ Παρθενῶνος ἦτο ἀποφασιστικὸν, σοβαρὸν, προαποφασισμένον, ὁ δὲ Μιμῖκος εἶχεν ἐκλάβει αὐτὸ ὡς παιδιάν, ἐρωτικὴν ἔξαψιν καὶ τοπικὴν ἀστειότητα. Ἐντεῦθεν ἡ ἀφετηρία τοῦ μοιραίου!

Πόσα τοιαῦτα ἀπευκτέα, ἐλαφρῶς καὶ σκαιῶς λαμβανόμενα καὶ ἐνοούμενα, δὲν ἄγουσι πεπρωμένως ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἰς καταστροφὴν καὶ φρικώδη λύσιν ἀπαισίων δραμάτων;

Ἡ Μαίρη εἶχεν εἰπεῖ·

— Ρίψωμεν, Μιχαὴλ, τὸ σῶμα μας εἰς τὴν γῆν καὶ ἀνέλθωμεν ἡμεῖς εἰς τοὺς οὐρανούς, εἰς τὸν ἄλλον τῆς αἰωνιότητος καὶ τῆς διαρκοῦς εὐδαιμονίας κόσμον!

Καὶ ὁ Μιχαὴλ δὲν ἐπίστευσε εἰς τοῦτο καὶ τὸ ἐθεώρησε παιδιάν!

Ὦ! καρδίαι! τί ἀναβρασμούς, ἐξάψεις. ἀκατανόητα πάθη, καὶ μυστηριώδεις σκέψεις καὶ ἀποφάσεις γεννᾶτε ἐν ταῖς σχέσεσι, συναντήσεσι καὶ συγκρούσεσι ὑμῶν ἐνταῦθα!

Τοὐντεῦθεν ἄρα ἡ διάστασις τῶν δύο καρδιῶν, ἀλλὰ διάστασις οὐχὶ αἰώνιος, ἀλλὰ πρόσκαιρος καὶ μέχρι ὁριστικῆς ἀποφάσεως, ὡς θὰ ἴδωμεν βραδύτερον.

Ἡ Μαίρη ἤδη πλησιάσασα πρὸς τὸ χεῖλος τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ δεικνύουσα διὰ τῆς χειρος τῷ Μιμίκῳ τὴν κάτωθι αὐτῶν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὴν ἄνωθι αὐτῶν πόλιν τῶν Οὐρανῶν, ἤτοι τὴν παροῦσαν καὶ μέλλουσαν ζωήν.

— Ἰδέ! Μιχαὴλ, τῷ λέγει, εἴμεθα μεταξὺ αὐτῶν, ἰδοὺ ἡ πόλις τῆς ἀθλιότητος καὶ ἡ πόλις τῆς εὐδαιμονίας, ὁ βίος τῆς δοκιμασίας καὶ ὁ βίος τῆς ἀμοιβῆς, ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ πνεῦμα, ὁ θάνατος καὶ ἡ ζωή· τί προτιμᾶς Μιχαήλ;

Καὶ ὁ Μιμῖκος, ἐξάγων τὸν πίλον του καὶ περιφέρων τὴν χεῖρα του εἰς τὸ μέτωπόν του, ὡσεὶ νὰ ἤθελε νὰ ἀπομακρύνῃ τὴν σκοτοδίνην, ἥτις περιέβαλλε τὸν νοῦν του ἀπὸ τῆς εἰς τὸν Παρθενῶνα ἀναβάσεώς των καὶ ἐκεῖθεν, καὶ ἀδυνατῶν πλέον νὰ κρίνῃ καὶ νὰ σκεφθῇ·

«Μά, τίς αὕτη ἡ γυνή, διελογίσθη, ἥτις δὶς ἤδη μοὶ προβάλλει τοιοῦτον ζήτημα καὶ ὁμιλεῖ τοιουτοτρόπως; ἄγγελος εἶναι ἢ δαίμων;»

— Μαίρη, τῇ εἶπε, τέλος ὁ Μιμῖκος, αἰσθάνομαι σκοτοδίνην καὶ σὲ παρακαλῶ, ἄφες ἤδη τοιαύτας σκέψεις καὶ ἄγωμεν ἐντεῦθεν, δὲν δύναμαι νὰ παραμείνω περισσότερον. Ἔχω ἀνάγκην ὀλίγης ἡσυχίας καὶ ἀναπαύσεως.

Καὶ παρατηροῦσα τότε αὐτὸν ἡ Μαίρη μετὰ προσοχῆς καὶ συγκινήσεως·

— Μ' ἀγαπᾶς πάντοτε, Μιχαήλ; τῷ λέγει.

— Σ' ἀγαπῶ, ὦ ναί, σ' ἀγαπῶ, Μαρία.

— Αἴ! τότε πηγαίνωμεν, ἀφοῦ τὸ θέλεις.

Λαβοῦσα δ' αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς, προεχώρησαν μέχρι τοῦ Παρθενῶνος ἔνθα σφίγγουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα·

— Δὲν ἔχεις τίποτε, Μιχαήλ; δὲν σοὶ ἐπροξένησα κακόν τι; δὲν εἶναι ἀληθές;

— Ἀ! ὄχι, Μαρία, σ' εὐχαριστῶ μόνον, διότι μοὶ ἔδωσες ἀφορμὴν πολλὰ νὰ σκεφθῶ.

— Ἀλλὰ, θὰ μ' ἀγαπᾶς πάντοτε, δὲν εἶναι ἀληθὲς, Μιχαήλ;

— Πάντοτε! αἰωνίως Μαρία.

— Καλά, λοιπόν, χαῖρε Μιχαήλ, χαῖρε.

— Χαῖρε, Μαρία.

Καὶ εἰς ἄκρον συγκεκινημένος, ἀπεχωρίσθησαν ἐκεῖ, καὶ ἡ μὲν Μαρία ἀπῆλθεν ἀμέσως, ἐξελθοῦσα πρώτη τῆς Ἀκροπόλεως, ὁ δὲ Μιμῖκος ἀφοῦ παρεμείνεν ἔτι ἐπί τινα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἀπῆλθε καὶ αὐτὸς ἐκεῖθεν, οἰκτρῶς ἔχων τετραυματισμένον τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, καὶ μετέβη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς αἰσθανόμενος ἑαυτὸν κατάκοπον, ἐρρίφθη ὡς μόλυβδος ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Ὦ! Νεότης! αὐτὴ εἶναι λοιπὸν ἡ εὐδαιμονία, γαλήνη καὶ χαρά, ἢν ἐν τῷ ἔρωτι ὀνειρεύεσαι καὶ ἀναζητεῖς;

Ροῦς.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

Ὁ στρατιώτης ἐν εἰρήνῃ εἶναι ὅτι ἡ θερμάστρα κατὰ τὸ θέρος. Οὐδεὶς συνετὸς θὰ κρημνίσῃ ταύτην,μολονότι εἶναι Ἰούνιος μήν.

— Συμπαθὴς μορφὴ σύστασις ἄφωνος.

— Πλοῦτος μέγας καὶ γένος ἔξοχον εἶναι σανίδες, αἵτινες ὑποβαστάζουσι μὲν τὸν ἄνθρωπον,πλὴν ἀδυνατοῦσιν αὗται νὰ τῷ διδάξωσι νὰ κολυμβᾷ.

— Τρία τινὰ χαρακτηρίζουσι τὸν σοφόν, τὸ σιωπᾶν, ὅταν ὁμιλῶσι τρελλοί, τὸ σκέπτεσθαι, ὅταν οἱ ἄλλοι πιστεύωσιν ἁπλῶς, καὶτὸ δρᾶν, ὅταν οἱ ὀκνηροὶ χάνονται εἰς ὀνειροπολήματα.

Α. Ν. Κοκκώνης.

ΕΚΕΙΝΗ

(C'est une âme charmante.
(Diderot)

Τῇ Ι. Σ.

Ἐκείνη . . . εἶνε τὸ ἄπειρο ὅπου ὁ νοῦς δὲν φθάνει
νὰ τὴ μετρήσω δὲν μπορῶ μ' ἀνθρώπινή ἰδέα,
κοντά της κάθε αἴσθημα τὴν ἔννοιά του χάνει
πιστὰ τὴν νοιώθω μοναχὰ ἀπ' τὴ γλυκειά της θέα.
Ἀγνή, δροσάτη, χαρωπὴ ὅταν φανῇ παρθένα,
μὲ λόγια μὴ τὴ μοιάζετε, δὲν τὴ μετράει κανένα.

Τὴν εἶπα ῥόδο, τίποτε· εἶπα πῶς εἶνε κρίνο,
εἶπα πῶς εἶνε ἄγγελος, πῶς εἶνε Παναγία . . .
ἐβάλθηκα μ' ὅ,τι λαμπρὸ στὴ γῆ νὰ τὴ συγκρίνω.
Τοῦ κάκου! δὲν τὴν ἔδειξε παράστασις καμμία
δὲν λέγεται, δὲν πιάνεται· εἶν' ὄνειρο, ἰδέα. . .
εἶνε ἄνοιξις, εἶνε αὔγή, μὰ ἀκόμα πειὸ ὡραία

Ὅταν στὴ μαύρη σιγαλιὰ βραδυᾶς ἐρωτευμένης,
πῶχει τἀστέρια φόρεμα, στολίδι τὴ Σελήνη,
στὸ ἔρμο τἀκρογιάλι σου μ' ὀνείρατα διαβαίνῃς
κι' αἰσθάνεσαι μιὰ δύναμι ποῦ θαυμασμὸ σοῦ δίνει,
τότε μπορεῖς ἐκείνηνε ἀφράτη, μυρωμένη
μέσα σ' αὐτὴ τὴ δύναμι νὰ 'δῃς ζωγραφισμένη.

Χρ. Χ. Συμβουλιδης.

ΕΣΠΕΡΙΣ ΜΑΡΚΟΥ ΣΙΓΑΛΑ

Εἰς τερπνὴν καὶ πρωτότυπον ἑσπερίδα καλεῖ τὴν Ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν ἀπόψε ἐν τῷ φιλολογικῷ συλλόγῳ «Παρνασσῷ» ὁ εὐμαθὴς καὶ εὐφυὴς νέος κ. Μάρκος Σιγάλας. Εἶνε γνωστὸν τὸ σπάνιον τῆς ἀπαγγελίας καὶ μιμήσεως τάλαντον τοῦ ἥρωος τῆς σημερινῆς καλλιτεχνινῆς ἑσπερίδος, δι'οὗ καὶ ἄλλοτε πλεῖστα καὶ ἐκπληκτικὰ παρέσχε δείγματα τῆς ἰδιοφυΐας του ταύτης ὁ κ. Σιγάλας· ἀλλ' ἀπόψε θὰ καταπλήξῃ τὸ πολυπληθὲς καὶ ἐκλεκτὸν ἀκροατήριόν του ἰδίως διὰ τῶν δύο μονολόγων, τῆς «Πενθερᾶς μου» καὶ τῆς «Εὐχαρίστου ἡμέρας» τοῦ κ. Ἀννίνου. Ἐπίσης θὰ μιμηθῇ τελείως ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν πολιτικῶν τοὺς κ.κ Τρικούπην καὶ Δηληγιάννην, ἐκ τῶν ἠθοποιῶν τὴν καλλιτέχνιδα κ. Εὐαγγελίαν Παρασκευοπούλου, τὸν κ. Ἀλεξιάδην, τὸν κ. Ταβουλάρην, ἐκ τῶν λογίων τὸν κ Παράσχον, τὸν μακαρίτην Κόκκον καὶ ἄλλους Θὰ ἀπαγγείλῃ πρὸς τούτοις καὶ τὴν «Χάρι τοῦ Βασιλῆᾶ». ἧς εἴμεθα πεφορίεργοι ν' ἀκούσωμεν τὸν τρόπον τῆς ἀπαγγελίας, καθότι καὶ ἡ κ. Παρασκευοπούλου ἀπαγγέλει ἐνίοτε αὐτὸν ἀπὸ σκηνῆς κατ' ἴδιον ὅλως τρόπον, ὀφειλόμενον εἰς τὴν δημιουργικὴν αὐτῆς φαντασίαν.

Κ.

ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ ΕΝ ΤΩΙ ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΩΙ

Εἰς ἔκτακτον παράστασιν ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐνταῦθα παρεπιδημοῦντος θηριοτροφείου κ. Μοντενέγρος, εἶχε προσκαλέσῃ προχθὲς Παρασκευὴν πάντας τοὺς ἐν τῇ πρωτευούσῃ δημοσιογράφους.Τὸ θέαμα ἀληθῶς ἦτο μοναδικὸν καὶ ἐκ τῶν σπανιωτάτων, διότι, ὡς λέγεται, μόνον ἐν Ἑλλάδι ἐδόθη κατὰ πρώτην φορὰν τοιοῦτο, ἀφοῦ οὔτε εἰς Βερολῖνον παρεστάθη ἔτι. Ἐπρόκειτο δηλ.δύο θηριοδαμασταὶ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰς κλωβοὺς τῶν φοβερῶν καὶ μεγάλων τίγρεων τῆς Βεγγάλης, τῶν λόκων καὶ τῆς ἀττιθάσσου ὑαίνης. Καὶ παρευρέθημεν ἐγκαίρως ἐκεῖ, ἀφοῦ μᾶς ἐδίδετο τοιαύτη ἔκτακτος εὐκαιρία, συνοδευομένη μάλιστα ὑπὸ καταλλήλου,διὰ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ τύπου,μικροῦ

προγεύματος ἐξ ᾠῶν, ἐλαίων, σαλτσισόττου, ῥαφανίδων, βερμούτ, οὔζου, καὶ σιγαρέτων καὶ τοῦτο ἴσως διὰ νὰ μὴ ἀπασχοληθῶμεν μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἀξιολόγου θεάματος ἢ ὑπὸ τῶν ἐντυπώσεών μας καὶ τῶν γραφίδων μας.

Ἦτο ἑνδεκάτη καὶ ἡμισεία ὥρα καὶ ἐτρώγομεν ἔτι, ὅτε «Εἰς προσοχήν!» ἀνέκραξεν ὁ κ. Μοντενέγρος, ἡ μουσικὴ ἤρξατο ἀνακρούουσα θούρια, τὰ θηρία ἠγέρθησαν περίφοβα, βρυχώμενα, κραυγάζοντα καὶ ἀναπηδῶντα καὶ οἱ δημοσιογράφοι ἀνασκιρτήσαντες ἐκ τῶν θέσεών των ἐπλησίασαν πρὸς τοὺς θηριοδαμαστάς

ΙΩΑΝΝΗΣ ΛΟΥΚΑΣ
Θυριοδαμαστὴς

καὶ τὰς τίγρεις μὲ τὰς ἀκονισμένας γραφίδας των «ἐπὶ σκοπόν!» Ὁποία ἁρμονία! ἅπαντες συνουσιάσθημεν ἐν τοῖς στοιχείοις μας! Καὶ διατί ὄχι! Μήπως τίγρεις, θηριοδαμασταί, δημοσιογράφοι, δὲν εἴμεθα ὅλοι θηρία; καὶ ἐνεθουσιάσθημεν καὶ ἐξηγριώθημεν ὅλοι! Οἰμωγαί, πάλη, μαστιγώσεις, πυροβολισμοί, ἐξαγριώσεις, φωναί, ἀλλαλαγμοί, ἐπιθέσεις καὶ ὑποταγή, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Τὰ θηρία ὑπέκυψαν τέλος εἰς τὴν βίαν, τὴν δύναμιν καὶ τὴν θέλησιν τοῦ ἀνθρώπου. Αἱ τίγρεις ὑπεχώρησαν, εἶτα οἱ λύκοι καὶ τελευταία ἡ ὕαινα μετὰ πληθώραν μαστιγώσεων καὶ κτυπημάτων ἥτις ἀφοῦ ἐξηντλήθη ἀπειλοῦσα διὰ τῆς θηριώδους ὀδοντοστοιχίας της καὶ τοῦ βλοσυροῦ βλέμματός της τὸν θηριοδαμαστὴν, περιεμαζεύθη καὶ αὕτη εἰς τὴν γωνίαν τῆς κλωβοῦ.

Καὶ οὕτως ἡ ἀξιοθέατος ὄντως αὕτη παράστασις ἔληξε ἐν μέσῳ χειροκροτημάτων καὶ τῶν ἐπευφημιῶν πάντων τῶν δημοσιογράφων.

Οἱ θηριοδαμασαὶ Λορέντζος Μύλλερ καὶ Ἰωάννης Λουκᾶς οὗτινος τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν ἔναντι, ἐξῆλθον τῶν κλωβῶν σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς ἐπιδείξαντες θαυμασίαν δαμαστικὴν ἱκανότητα, θάρρος ἀκαταγώνιστον καὶ ψυχραιμίαν ἀπαράμιλλον.

Φ. Π.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

212. Αἴνιγμα

Εἰς τὸ σῶμά σου ὑπάρχω κι' εἰς τὰ σώματα τῶν ζῴων,
Κι' εἰς τὸ φαγητὸν μὲ θέτεις ἢ ὀλίγον ἢ ἀθρόον
Πλὴν τὸ γράμμά μου τὸ πρῶτον, φίλτατε, ἐὰν ἐκβάλλῃς,
Καὶ ἓν ἄλλο καταλλήλως εἰς διπλοῦν τὸ μεταβάλλῃς.
Τότε κάλλιστα νὰ 'πάγῃς εἰς τὰ ὄντα νὰ μὲ εὕρῃς,
Καὶ ἡ λύσις ἔμπροσθέν σου, λῦτα κεῖται ὡς ἠξεύρεις.

213. Αἴνιγμα

Γράμμα ἐστὶ τὸ πρῶτόν μου ζῶον τὸ δεύτερόν μου.
Καὶ πρᾶγμα τι ἀειθαλὲς δηλοῖ τὸ σύνολόν μου.

214. Αἴνιγμα

Σύνδεσμος εἶν' τὸ πρῶτόν μου ἐπίθετον τὸ ἄλλο
Κι' ἕνα χωριὸ τὸ ὅλον μου οὐχὶ πολύ μεγάλο.

215. Σύνθεσις

Νὰ τεθῶσι τὰ κατωτέρω ψηφία καταλλήλως, οὕτως ὥστε ν' ἀποτελεσθῇ ἓν περίφημον γνωμικόν.

ΗΑ—ΔΕ—ΣΩ—ΜΕ—ΕΡ—ΓΕ
ΜΗ—ΕΤ—ΟΩ—ΤΙ —ΣΤ—Π

216. Ἀκροστιχὶς

Συνίσταμαι ἐξ ὀκτὼ γραμμάτων, τούτων τὸ πρῶτον εἶναι τὸ ὄνομα περιφήμου ζωγράφου, τὸ δεύτερον ποιητοῦ, τὸ τρίτον ἰατροῦ, τὸ τέταρτον μιᾶς τῶν Νηρηΐδων, τὸ πέμπτον ἔθνους Σκυθικοῦ, τὸ ἕκτον στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων, τὸ ἕβδομον περιφήμου ἱστοριογράφου καὶ τὸ ὄγδοον μιᾶς τῶν Δαναΐδων. Τούτων τὰ ἀρχικὰ ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα περιφήμου τινὸς ἄρχοντος τῶν Ἀθηναίων.

217. Ἐρώτησις

Ποία γυνὴ τῶν ἀρχαίων ἐθαυμάσθη διὰ τὴν ὡραιότητά της καὶ τὸ πνεῦμά της;

218. Πρὸς συμπλήρωσιν

Η—ε.ι.ε.ια—.ι.α—ο.α.—.α.—.υ..ο.ια.—.αι—ο.η.ει—.ο.—α ...ω.ο.—ει. —..ο.ο.—ευ.υ.ια.

219. Λογόγριφος

Οἱ—ἡ—γῆ—ἀεί—ν—αἰτῶ—πολλοὶ—τιμῶ—τ—ἐρῶν—τ—ὀν—α—γθ—ὀν.

Δ. Φ. Β.

Ὁ πρῶτος λύτης τεσσάρων ἐκ τῶν ἀνωτέρω αἰνιγμάτων θὰ λάβῃ δώρων τρεῖς εἰκόνας μεγάλας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Μ. Κ. Πάνορμον. Περίεργον πῶς ἐξακολουθεῖ ἡ ἀταξία. Ἐντεῦθεν, ἑβδομαδιαίως ἀποστέλλονται. Ἐν τούτοις ἐλπίζομεν ἐπέλθῃ τακτοποίησις, Γράψωμεν. Σειραὶ φύλλων καὶ παραγγελία σας ἀποσταλήσονται συντόμως, ὡς γράφετε. Συνδρομηταὶ προπληρώσαντες βεβαίως θὰ συμμετάσχωσι κληρώσεων λαχείων «Φύσεως»— **Δ.Α. Τσεσμέ.** Δελτάριον ἐλήφθη. Παραγγελία σας ἐστάλη. Ἀναμένομεν ἔμβασμά σας.—**Ε. Μ. Σῦρον.** Εὐχαριστοῦμεν διὰ συγχαρητήριά σας, Βεβαίως, ἂν προπληρώσητε μετὰ τῆς συνδρομῆς σας καὶ λ. 50, θὰ λάβητε καὶ τὴν Σωάννα Ραμώ.—**Η. Β. Π. Καβάλλαν.** Ζητουμένους ἀριθμοὺς ἀπεστείλαμεν — **Θ. Π.** Σᾶς ἐγράψαμεν ποῦ νὰ καταθέσητε συνδρομήν σας. — **Ν. Δ. Κ. Παπάδον, Μυτιλήνης.** Ζητουμένους ἀριθμοὺς ἀπεστείλαμεν. Διεύθυνσις διωρθώθη. Γράφομεν. — **Κ. Φ. Κ. Ἀλεξάνδρειαν.** Φαίνεται θὰ καθυστερήθησαν ἰδικά σας ἀφοῦ ἄλλων ἐλήφθησαν. Σημείωσις ἀλληλογραφίας ἀφεώρα βεβαίως ὑμᾶς.— **Ι. Π. Κάιρον.** Ἐπιστολὴ καὶ ποίημα ἐλήφθη, ἔχει καλῶς.— **Θ. Κ. Ληξούριον.** Συνεστημένη ἐλήφθη. Ἀπόδειξιν δημάρχου κρατήσατε μέχρις ἐλεύσεώς του. Εὐχαριστοῦμεν.—**Π. Ν. Δ. Παρισίους** Ἐπιστολὴ καὶ ἀγγελία ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς Γράφομεν. —**Κ. Α. Β. Θεσσαλονίκην.** Ἐπιστολὴ μὲ γραμματόσημα ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς Εὐχαριστοῦμεν, γράφομεν. — **Ι. Σ. Δαρδανέλια.** Ἐπιστολὴ καὶ συνδρομαὶ ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. Σειρὰ φύλλων ἀπεστάλη νέῳ συνδρομητῇ. Εἰς ἐρωτήσεις σας ἀπαντῶμεν ταχυδρομικῶς ἐκτενῶς. — **Δ. Μ. Χαλκίδα.** Βεβαίως οἱ καθυστεροῦντες συνδρομὴν των ἢ μᾶλλον οἱ μὴ ἀποστέλλοντες αὐτὴν ἐγκαίρως, προκαταβολικῶς ὡς εἴθισται καὶ δεῖ καὶ πρέπει, ἕνεκα τῶν ἀναγκῶν τοῦ περιοδικοῦ μας, θ' ἀποκλείωνται τῶν δωρεῶν καὶ προνομίων τῶν ἀναγραφομένων ἐν τῇ « Φύσει. » — **Μ. Ν. Μασαλίαν.** Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Δῶρα καὶ σειραὶ ἀποστέλλονται μὲ προσεχὲς ταχυδρομεῖον.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ
Γ. ΒΛΑΒΙΑΝΟΥ
Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας

Ἐν τῷ νεωτεριστικῷ τούτῳ καταστήματι ἐκομίσθησαν προσφάτως ἐκ Παρισίων πάντα τὰ καλήτερα ὑλικά, ἤτοι ψιάθαι, ὑφάσματα, ταινίαι, ἄνθη κτλ. διὰ γυναικείους πίλους τοῦ τελευταίου συρμοῦ. Κατασκευάζονται δ' αὐθημερὸν ὅλων τῶν εἰδῶν πίλοι γυναικῶν καὶ κορασίων εἰς τιμὰς λίαν συγκαταβατικὰς καὶ πωλοῦνται τοιοῦτοι ἤδη ἕτοιμοι παντὸς σχήματος. καὶ διὰ πᾶσαν ἡλικίαν.

Αἱ ἔχουσαι ἀνάκην πίλων Κυρίαι παρακαλοῦνται νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸ ἀνωτέρω κατάστημα πρὶν ἢ προμηθευθῶσι ἀλλαχόθεν τοιούτους.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.